

Zo kon in het bevrijde Zuiden althans tot maart-april '45 de industrie niet in het tekort aan goederen voorzien. Ook de oorlogsbuit leverde weinig op.

In Londen had het departement van buitenlandse zaken van '43 af besprekingen gevoerd met de Britse autoriteiten hoe de in Nederland aan te treffen buit zou worden verdeeld, maar terzake bestond in de herfst van '44 nog geen enkele regeling. Hier vloeiden moeilijkheden uit voort die het Militair Gezag moest oplossen. Het deed dit door als grondslag de regeling aanvaard te krijgen welke *Shaef* eind september '44 had getroffen met de Franse autoriteiten. Krachtens die regeling werden wapens en andere goederen, van welke aard ook, die bestemd waren voor militair gebruik, eigendom van de Geallieerden. Dat leek een simpele formule maar in de praktijk deed zich veel onzekerheid voor en als dat het geval was, kozen de Geallieerden de eenvoudigste en voor hen voordeligste oplossing: zij bestempelden de bedoelde goederen tot goederen voor militair gebruik en namen ze in beslag; onder 'oorlogsbuit' werden, aldus het eindverslag van het Militair Gezag, 'niet alleen begrepen . . . alle goederen in Duitse handen aangetroffen, doch ook veel door de bezetter bestelde fabrikaten en hulpfabrikaten in fabrieken en opslagplaatsen en al hetgeen door de bezetter was gevorderd of in beslag genomen.'¹ Gevolg hiervan was dat goederen aan de Nederlandse volkshuishouding onthouden bleven die men bitter miste² – Kruls hield niet op, tegen deze gang van zaken te protesteren en er bij de regering op aan te dringen dat zij op regeringsniveau een voor Nederland gunstiger regeling zou treffen.

Als gevolg van dit alles had vóór de bevrijding van het Noorden de aan het Militair Gezag overgedragen oorlogsbuit, aldus het eindverslag (het geeft geen cijfers), 'een betrekkelijk geringe omvang'; die buit bestond 'voornamelijk uit op vliegvelden aangetroffen goederen, landbouwwerktuigen, zaden, kunstmeststoffen en dergelijke. Verder schroot

¹ *Overzicht MG*, p. 279. ² Soms vorderden de Geallieerden ook goederen uit de Nederlandse productie. In november '44 bijvoorbeeld werden bij de steenfabrieken te Udenhout en Gilze-Rijen enorme hoeveelheden gereedliggende stenen gevorderd door het Canadese Eerste Leger in verband met de aanleg van nieuwe startbanen op de vliegvelden; hetzelfde was al eerder gebeurd bij de steenfabrieken in de buurt van Eindhoven.